

beskæftige sig med disse for os alle saa saare vigtige Forhold.

Endelig kun dette: Jeg søger en særlig Bestyrkelse paa min Tro til, at et Forslag som det ovennævnte maatte kunne gennemføres forholdsvis let og hurtig, deri, at jeg lejlighedsvis har hørt indflydelsesrige Politikere fra forskellige Lejre udtale sig netop for tvungne Ægtepagter som en ønskelig Ordning; — og saa deri, at ingen ved at stemme for et saadant Forslag foregriber sine egne særlige Meninger om, hvad der paa dette Omraade vilde være den bedste Lovordning, men kun indrømmer Undersaatterne *Frihed* til — saa vidt det staar i deres Magt — at være deres egen Lykkes Smed.

I September 1888.

Svend Høgsbro.

Husmoder og Tjenestepige.

Jeg er noget nær enig med Hr. Pastor Brücker i, at Forhandlingen om Tjenestepigesagen helst burde indstilles, men af en noget anden Grund end Hr. Pastor B. Jeg mener nemlig ikke, at dette Spørgsmaal er uddrøftet, men at det i den Forhandling, der er ført derom, er blevet saa forvrøvlet, saa ensidig fremstillet, at den, der vover at se Sagen ud fra et noget andet Synspunkt end det, den er forkyndt fra i de sidste Par Aar, vil blive beskyldt for at se paa Tyendet som paa en „Underklasse“, at „have Tanker, der maa dø den Død, som deres Alder dog saa kjendelig henviser dem til“, at være saa indskrænkede, „at de sikkert næppe forstaa et Muk af“, hvad ærede Modstandere sige. Og naar man i en Forhandling er naaet til et: vi alene vide, da mener jeg, det var bedst at „standse“ en Stund, indtil Sindene komme saa meget i Ro, at man kan høre hinandens Mening uden at komme i Affekt.

Men naar Sagen nu paa ny er bragt frem, og naar en „Landsbykone“ saa dristig har vovet at tale et Ord om de Lidelser, mangel en Husmoder maa gennemgaa med sit Tyende, (og sligt er dristigt; thi det er jo i Forhandlingen om „Tjenestepigesagen“ slaaet fast som en Trosbekjendelse, at Pi-